

SPEJDERNES MAGASIN

45. årgang

nr. 8 . november 1961

For 50 år siden gik drenge med lange strømper og halvlange bukser, matroskrave eller stiv flip. De dyrkede ikke sport i skolen, og næsten ingen havde cykler. Når de en sjælden gang kom i skoven, var det på familieskovtur med en mægtig madkurv, og turen gik sjældent længere end et par kilometer fra byen. I deres fritid legede de på gaden og i gården, spillede klink, kniv og trillede kugler eller hang i portene.

Så var der nogle stykker, som på deres skole hørte et foredrag om en mærkværdig bevægelse i England, som kaldtes spejderbevægelsen. De blev begejstrede over, hvad de hørte, og halvt i selvforvar gik deres rektor med til at lave »spejderi« med dem, så lavede de i hvert fald ikke gale streger så længe! Nogle lange køsteskifter blev anskaffet, bredskyggede hatte og et telt blev indforskrevet fra England og rejst ved hjælp af søm på gulvet i rektors kontor.

Spejderlivet bredte sig som en steppebrand, og man så flere og flere patruljer af drenge med kæmpehatte på hovedet og køsteskifter i hænderne. Men der var langt flere, som stak hænderne dybere i lommerne og lo hånlige ad spejderdrene, og det kom til mere eller

FØR og NU

mindre alvorlige bataljer mellem spejderne og gadens drenge. Spejderne måtte gå flere sammen til og fra møderne, for enkeltvis blev de overfaldet af drengebander, som lå på lur for at give dem klink,

Hvis man blot lod være med at tage spejderuniformen på, kunne man gå i fred; men den tids spejderpionerer satte en ære i at vise flaget, de blev ved med at gå med uniformen og tog og gav de knubs det førte med sig.

I dag risikerer vi ikke længere at få klø, når vi er i uniform. Alligevel er der flere spejdere, som er bange for at vise uniformen. Hvorfor? Jo, de generer sig. De er bange for, at deres kammerater skal grine ad dem.

Der er noget, som ligger bag ved dette.

I de år, som er gået, siden spejderbevægelsen kom her til landet, har spejderne efterhånden gjort sig bemærket, ikke alene ved deres uniform, men også ved de hjælpe-tjenester, som korpset har ydet. Folk kender nu spejderne, ved, at de skal gøre en god gerning hver dag, venter, at de opfører sig, som det sømmer sig for et mandfolk, regner med, at de kan lidt af hvert og ved råd i en snæver vending, forventer, at de altid er ridderlige og hjælpsomme o.s.v.

Hvorfor griner lemmedaskerne så ad os? Enten fordi de er misundelige, fordi vi viser, at vi hører til dem, der vil gøre vort bedste for at holde spejderloven og hjælpe andre — det er nemlig en forpligtelse, som vi frivilligt har påtaget os. **Men det kan også være, at de har grund til at grine, og det har de, hvis vi kalder os spejdere uden at være det.** For så skilter vi med noget, vi ikke har, så har vi pyn-tet os med lånte fjer, og så er vi med til at nedbryde respekten, som de rigtige spejdere har skabt om liljemærket, om uniformen med de korte bukser og den bredskyggede hat.

Og det er både liljemærket og uniformen med de korte bukser og den bredskyggede hat for gode til.

Johan.

I næste nummer af

SPEJDERNES MAGASIN

bringer vi resultatet af

årets store

FOTOKONKURRENCE

I dette nummer:

Forsidebilledet viser Baden-Powell statuen uden for Baden-Powell House i London.

Før og nu	142	Søspejdere i Canada	152
Finnhike	143	Boghylden	152
Spejder-Jul	145	Pionerarbejde	153
På sommerlejr	146	Junglenyt	154
Baden-Powell House	148	Duelighedstegnet: Fører	155
Den fugtige sommer	149	Dragen	156
Ny patruljehytte	150	Spejder-Tidende	157
Skipper fortæller om lanterner	152		

FINNHIKE 1961

En rigtig skovmandsoplevelse i Finlands store skove.

Egern, 3. Ordrup trop fortæller om den spændende færd.

Lørdag den 15. juli afrejste Thorsten (Klampenborg), Jenner (Klampenborg), Snog (1. Ordrup), Bæver (2. Ordrup), Sheeta (Ermelund) samt undertegnede fra København med Helsingfors som mål, hvor vi i 3 uger til 7. aug. skulle være deltage-re i en international spejdersammenkomst, The Finnhiike 1961.

Det finske spejderkorps havde i foråret sendt en invitation til USA, England, Skotland, Norge, Sverige, Danmark, hvori man opfordrede hvert land til at sende en skovmandspatrolje på fem spejdere + en leder. Opholdet lød på nogle dage i Helsingfors, 10 dage i Lapland, et par dage i en international lejr, samt en uges privat indkvartering i et finsk spejderhjem. Rejsen skulle man selv betale (for danske 270 kr.) til Helsingfors, mens opholdet ville blive dækket af det finske spejderkorps.

Patroljen fik med vor hjemstavnsfølelse til Dyrehaven navnet »Hjortepatroljen«, stander, mærker, råb og dagbog blev oprettet som en dagligdags ting, men uundværligt for os spejdere, når vi mødes. Vi startede en træning med hikes og møder for at give vore spejderfærdigheder en lille afpudsning inden den forestående tur. Meget havde vi hørt om finsk spejdersport og de havde ry for at være hårde fyre.

De første dage i Helsingfors var en herlig, men overvældende oplevelse, så meget nyt vi mødte. Hele Finnhiikeholdet blev indkvarteret i udkanten af byen. Her havde vi lejlighed til i de få rolige stunder, der var i det afvekslende program, at lære hinanden nærmere at kende; en bytning af mærker antog enorme dimensioner, men mest af alt opdagede vi eller bedre, fik bekræftet, at trods forskellige uniformer (et par amerikanere i hvide søspejderuniformer, skotter i kilt) så var grundsynspunkterne for spejderlivet i de forskellige lande ganske det samme.

I programmet var indlagt en rundvisning i Helsingfors, hvor vi bl. a. var ude ved Mannerheims for-henværende hjem. Her forstod vi snart, at han havde været for Finland, hvad Churchill havde været for England. Utallige ordener og minder vidnede om en stor mands dåd, hvor den sidste var ledelsen af de finske hære i den 2. verdenskrig. Et senere besøg på krigergravene fortalte os, at denne deltagelse i krigen ikke havde været gratis for finnerne. Et smukt, men vemodigt syn vidnede om ca. 84.000 unge, der mistede livet. Hver soldat havde fået sin lille plads i græsset, mens der udenom var plantet blomster. Vi fik fortalt, at ved juletid pyntes gravene med gran og julelys tændes og anbringes i sneen.

Også byens bygningsværker blev vi fortalt om, alt imedens vi kørte rundt i byen, hvor vi fik et indtryk af mange statuer og mindesmærker.

Det finske sprog forstod vi kun få ord af. Vi havde forinden vor ankomst lært os nyttige sætninger som: »Saammeko sytyttää tälen« : må vi tænde ild her. Men yderligere tilegning af sproget udover »mina en ymmärrä« : jeg forstår ikke, og dagligdags glosser som dav, farvel etc. blev ikke gjort under vort korte ophold i landet. Det var heldigvis heller ikke nødvendigt; thi alle finner, vi var i kontakt med, forstod udmærket engelsk.

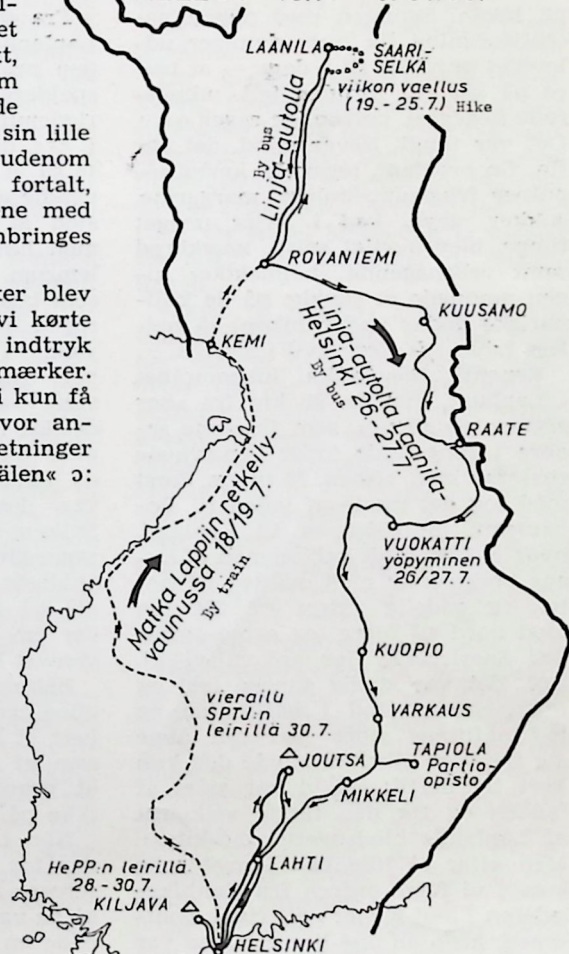
Og som endnu et minde om det muntre liv i Helsingfors inden traveturen i Lapland vil vi huske aftenen i byens tivoli »Bergbacken«, hvor området faktisk hele aftenen stod til vo-

res rådighed. Jo, der var sørget for, om ikke senere, så nu, et første behageligt indtryk af Finland og især dets hovedstad.

Inden afrejsen til Lapland, en tur på ca. 800 km, blev vi »omgrupperet« i internationale patruljer med lederne fra de forskellige lande som patruljeførere. Således havde jeg en finne, to skotter, en amerikaner, en svensker og en dansker i min patrulje. Det var en morsom idé og den fungerede udmærket. Dog ikke uden en lille sorg hos os danske, der måtte efterlade hjortestanderen i Helsinki og nedgrave vore forhåbninger om patruljens hæder og ære

FINNHIKE 1961

SPL:n KANSAINVÄLINEN
VAELLUS 16.7. - 6.8.1961

TULO HELSINKIIN 16.7. - LAPIN MATKA 18.-27.7.
HePP:n LEIRILLÄ 28.-30.7. - PARTIOKODEISSA 1.-6.8.
LÄHTÖ HELSINGISTÄ 6.8.

En del af deltagerne fotograferet på banegården i Helsingfors inden afrejsen til hiken.

på hiken. Sammen med denne patruljeordning fik hver deltager udleveret proviant til 8 dage — at bære på sin ryg foruden telt, udlevere kogegej, personlige sager o.s.v. Det var tungt. Never mind, det var fin, fin proviant, tørmælk, kartoffelpulver frugtsuppepulver, margarine, sukker, gryn, kød i dåser (meget tunge, blev hurtigt spist), knækbrød samt velsmagende »hundekiks«. Ingen nænnede at slække på de kulinariske goder under hiken, så hellere have lidt flere hvil i starten.

Repentil Saariselka, hikeområdet i Lapland, kun ca. 50 km fra »our eastern neighbour«, som finnerne senere i spøgefulde toner benævnte russerne med, tog ca. 30 timer. Først med tog det meste af vejen til Rovaniemi, indfaldsbyen til Lapland, hvor vi blev budt velkommen af byens borgmester med middag på hotel, og endelig videre ca. 250 km mod nord til bjerg (og skov)-området Saariselka. Her ankom vi kl. 0,00, det var stadig ganske lyst og midnatssolen stod i horisonten og lod naturens store farvespil åbne sig for vore øjne. Vi havde dog kun kort tid dertil; thi vi var stået af bussen og fik den første velkomst af Laplands blodsugere »moskitos«. Men efter et lille bad i myggeolie kunne vi følge ordren fra finnhiklederen Lassi Koho: »All right, gentlemen, keep on one line:« Hiken var dermed i gang, vi bevægede os østpå ind i skoven og var snart efter underkastet de finske lederes fortolkning af kort og kompas.

Fra disse 8 dage i ødemarken i Lapland står tydeligt minderne om den praktiske måde, hvorpå finske spejdere udnytter de vældige naturrigdomme, der er til rådighed. Nu f. eks. deres teltliv. Almindelige telte så vi kun få af hos dem. De anvendte en teltform, der nærmest bestod af to halve tipi'er stillet op mod hinanden med ca. 1 m's mellemrum. Her var tændt en nyingild, som brændte hele »natten« og hvor røgen holdt myg og andre insekter væk. Vi så praktisk talt ingen finner bruge meget myggeolie, de må være vant til dem eller også kan de lide myg. Stængerne til de to tipi'er fik de fra skovens træer som de fældede med deres »jungleknive«, dolke med ca. 30 cm's blad. Sejldugen til tipien fungerede som rygssækhylster om »dagen«, hvor de pakke deres grej ind og surrede det til en ramme, der meget minder om den pakmeis, der blev beskrevet her i nov. 1960.

Båltænding foregik hvorsomhelst uden hensyn til græs og lign. At forlade et bålsted var blot det samme som at hælde vand på. Spader til at grave gløder ned med fandtes ikke på hiken.

Når elve skulle passeres, og de var for dybe eller for brede til at forcere direkte, blev træer fældet, så de væltede ud over elven og dannede en naturlig bro. Hver skar sig en støttestav og dernæst måtte man mobilisere al sin balanceevne for med de ca. 22 kg på skulderen at betrede »broen« og nå modsatte bred

tørskoet. Især efter flere km bag sig den dag kunne det nok kræve sin mand.

Som tiden gik, blev dage og tidspunkter underordnet. Vi blev rystet godt sammen til hyggelige patruljer, spiste når vi var sultne, sov når vi var trætte. Og brød op til start, når Lassi's fløjte lød. Det var altid lyst, en ejendommelig, men betagende oplevelse.

Hiken (såvel som hele opholdet i Finland) var beundringsværdigt ledet med forud taget hensyn til alle mulige situationer. I starten havde vi fået ordre om, at skulle vi blive væk undervejs, måtte vi, som det eneste, begive os mod vest til den derværende hovedvej Nord-syd gennem mLapland. Thi med kun 50—20 km til den russiske grænse var der for stor risiko ved at begynde at lede efter andre. To dage senere forsvandt to finner, og vi så dem først efter hiken. Hvordan de kom ud til hovedvejen, ved jeg ikke, for kort og kompas havde de ikke, og solen var ikke fremme på det tidspunkt. Endelig fandtes ingen stier.

Også evt. alvorlige sygdomme var der truffet foranstaltninger mod. En læge deltog i hele hiken og finnerne medbragte radio, hvor de kunne komme i forbindelse med mennesker ved hovedvejen. Desværre kom denne sikkerhedsforanstaltning i brug. En af de amerikanske spejdere blev dårlig, en militærvandflyver blev tilkaldt over radioene; vi brød lejren et par timer efter at vi havde lagt os til at sove (hvor var vi su-

Vi venter på flyveren — og jager myg væk!

re, da vi blev vækket) og vandrede til den nærmeste større sø for at afvente flyets ankomst. På grund af dårligt vejr gik der 24 timer inden den kunne finde os og flyve bort med den syge til hospitalet i Rovaniemi. Stemningen blev meget løftet, da vi så flyveren komme.

Desværre kun fik hiken hurtigt en ende, sidste dagsmarch var 24 km på 24 timer uden søvn med korte hvil ind imellem. En værdig afslutning på turen synes vi. I alt havde vi gået ca. 100 km. Nogle havde fået vabler og jeg husker endnu, hvordan enkelte kom vandrede, nej nærmest krybende på bare tæer med støvlerne i hænderne. Vi sov godt den nat på vandrehjemmet i Laamila, hvor vi også stiftede bekendtskab med en af de friske nationale sportsgrene, en tur i *Suana*, finsk badstue. Mere om dette senere.

Den eneste måde at få oversigt over terrænet.

Turen ned gennem Finland tilbage til Helsingfors foregik i bus og tog 3 dage.

De tre dage i bus gennem de finske skove og søer var meget storartet. Aldrig har vi set så megen skov og så mange søer. På en del af strækningen kørte vi ved den russiske grænse og fik fortalt lidt af vinterkrigens historie. Om slagene ved Suomussalmi, hvor russerne gjorde et forgæves forsøg på at »skære« Finland i to dele. Det lykkedes som bekendt ikke. Russerne

(læs videre side 153)

Vi blader i årets Spejder Jul

Redaktionsudvalget har fortalt os, at årets julehefte kommer i 125.000 eksemplarer, så det er jo ikke så underligt, at det er det børnejulehefte i Norden, som kommer i det største oplag. Det kan vi glæde os over, og så skal vi kigge lidt nærmere på spejderjuleheftet, og det er slet ikke for meget sagt, at det både er fint, friskt, fyldigt, festligt og fornøjeligt.

Forsiden er tegnet af Kamma Svensson, og den forestiller smutter, mejser, ulve og spejdere, som pynter byens store juletræ. Og vi kan slet ikke lade være med at se om på bagsiden, hvor vor gode ven, tegneren Aksel Mathiesen har tegnet et herligt og farvestrålende junglemotiv.

På omslagets indersider finder vi et smukt foto fra MGM-filmen *Ben Hur* og et af Jette Bangs allerbedste Grønlandsbilleder. Det er to fine helsidesfoto. Endvidere er der i bladet en hilsen til Spejder Jul's læsere fra Københavns nye biskop, W. Westergaard Madsen.

Ole Vinding fortæller os om spændende oplevelser i vinterskoven, og tegneren Claus Bering har lavet fine illustrationer hertil. Mon ikke I kender lektor Sophie Petersen fra radio- og fjernsynsudsendelse. Hun er en god fortæller, og denne gang skal vi høre om hendes oplevelser i New Guineas jungle. Og Alex Secher har tegnet nogle ganske pragtfulde tegninger til artiklen.

Der skal også være noget at arbejde med for Spejder Jul's mange læsere, og det har Elin Kai Nielsen sørget for. Der er de herligste jule-

klip, som I slet ikke vil kunne lade være med at gå i gang med.

Og i år er der 4 fortællinger i vort julehefte:

Du kender sikkert forfatteren Kelvin Lindemann, han har skrevet en aldeles herlig fortælling om »den ostindiske terrin«. Det er noget med filmsekspeditione, hvori der deltager en del søspejdere, mere vil jeg ikke røbe. Og Aksel Mathiesen er mester for nogle fine tegninger til fortællingen.

»Peter og nøglen« hedder en anden fortælling, som Kirsten Bang har skrevet over en virkelig hændelse. Og her er fortræffelige tegninger af Svend Otto. Robert Fisker kender du også, han har en spændende spejderfortælling, som hedder »Elevatoren er i uorden« og her er vor gode bekendte fra mange tidligere julehefter, Tage Andersen illustratør. Og onkel Rix fortæller om »Da Elsebeth ringede solen ned«. Den er også vældig god, og her er det Oscar Jørgensen, som illustrerer.

Nøddeknækkeren må vi naturligvis ikke glemme. Den er i år endnu bedre og med endnu flere spændende opgaver, som spejderføreren Per Illum er mester for. Der er i år 10 opgaver for spejdere og 6 opgaver for vore yngste. Og på grund af sidste års mange løsninger, har redaktionsudvalget flottet sig med at ud sætte 222 præmier.

Og så koster Spejder Jul endda kun 2,00 kr. — Og så er der 65 øre til jer for hvert solgt eksemplar — I må sikkert skynde jer med jeres bestilling, for Spejder Jul bliver nok — traditionen tro — tidligt udsolgt!

På sommerlejr —

Illustration: OLE HANSEN

JOHANNES LUNDSTRØM fortæller om de mange vanskeligheder, Ravnene fra Asser Riigs trop havde med at komme frem til sommerlejr i Småland.

Otte var vi, da vi lørdag den 24/6 besteg stålhestene i Hälsingborg. Nemlig Valde (PF) — Gnistrup (PA) — Nordahl — Norup — Hjarnø — Philkjær — Ole, og for alt i verden ikke at forglemme, undertegnede; den eneste af troppens skovmænd der var behæftet med tilstrækkelig energi til at trampe ca. 400 km ad de svenske landeveje. Otte var vi, da vi den 9/7 trak cyklerne ombord på færgen i Hälsingborg. Heraf kan vi meget logisk slutte, at turen forløb uden nævneværdige uheld, på såvel legemer som materiel.

Nu har jeg efterhånden længe nok holdt skjult hvem »Vi« egentlig er. »Vi« er såmænd Ravnene fra Asser Riigs trop i Sorø, altså lige med undtagelse af undertegnede, der er skovmand. »Var I alene, og hvor var I henne? er der sikkert en lille »nyfødt« spejder, der vil spørge, hvilket måske er meget naturligt. — Nej, nej, vi var ikke alene. Foruden os startede Egerpatruljen, ligeledes på cykel, medens 5 skovmænd rejste med toget. Hvor vi var henne? I Småland, nærmere betegnet ved den smukkeste af Smålands

søer, hvor vi i fjor opførte en hytte. Her skulle vi i år tilføje et »lukum« og en sovehytte. Nå! Dette vil jeg foreløbig lægge til en side, og gå over til selve cykelturen.

Som sagt besteg vi cyklerne i Hälsingborg, og så gik det ad hovedvej 1 mod Stockholm med en kraftig vind i ryggen. Det gik strygende, og alt tydede på, at vi skulle nå langt den dag. Men ak nej! Af en eller anden grund ville Norup overhale Nordahl. Førstnævnte havde åbenbart glemt det kolossale læs af bagage, han kørte med. I hvert fald fik han skubbet til Nordahl, så asfalten pludselig faldt op i ansigtet på denne. Heldigvis skete der ikke ret meget, så efter at have lappet Nordahl sammen og rettet hans styr, fortsatte vi.

Igen gik det i strygende fart. Vi spiste frokost, og vi kørte. Så var uheldet atter ude efter os. Gnistrup punkterede, der hvor motorvejen uden om Åstorp begynder, og det var ikke nogen almindelig punktering. Det var en lang flænge, som var umulig for os med de forhåndenværende midler at lappe. Vi kørte ind til Hyllinge, en lille landsby

nogle få km fra Åstorp, hvor vi op søgte en cykelsmed. Han var ikke hjemme. Heller ikke på en nærliggende servicestation kunne man hjælpe, hvorfor det blev besluttet, at den øvrige patrulje skulle vente på servicestationen, medens Valde og jeg kørte til Åstorp. Heller ikke i Åstorp fandt vi nogen cykelsmed, der var hjemme. Det var jo midsommerdag. Nu var gode råd dyre. Hvad skulle vi gøre? — Policen — måske kendte de en, der var hjemme. Vi afsted til politistationen. — Stängd. — Det var lige hårdt nok. Skulle vi vente helt til mandag morgen med at få et dæk, bare fordi de svenskere absolut allesammen skulle fejre midsommerdag? Når nøden er størst, er hjælpen nærmest, siger et gammelt ord-sprog, og ganske rigtigt. Et par søde flickor, på vores alder, fortalte os, hvor der boede en politibetjent. Vi på cyklerne og af sted, glemmen-de alt om, at der er venstrekørsel i Sverige. Spændt ringede vi på hos overbetjent Cullbjörn. Var han hjemme? Ja — døren gik op, og efter at have sat al vor danske charme og overtalelsesevne ind, lykkedes det os at få ham til at ringe til en smed, han kendte. Pyh ha. Han var hjemme. At han boede flere km fra Åstoft gjorde intet skår i glæden. Vi for afsted, og snart nåede vi smedien. — Hvilken størrelse dæk skal De bruge? — Der stod vi. Det havde vi helt glemt at undersøge. Valde mente dog, det var samme størrelse som hans, og vi fik dæk og slange, formedelst 15 kr. Derpå kørte cykelsmeden os tilbage i sin bil og påsatte dæk og slange, der heldigvis viste sig at være af den rigtige størrelse. Endelig kunne vi fortsætte, og uden uheld nåede vi Örkeljunga, hvor vi rejste teltene på en græsmark lige uden for byen.

På denne mark græssede en stor, fed hest, og mage til grådigt kreatur har jeg aldrig i mit liv set. Just som vi var i færd med at tilberede

vores aftensmad, kom bæstet og begyndte at husere i faretruende nærhed af vores bål. Då dyret så os spise rugbrød (svenske heste kender ikke rugbrød), har det åbenbart tænkt som så, at når vi kunne spise rugbrød, kunne den vel også. For pludselig løb den stormløb mod vores rugbrød. Heldigvis reddede vi det i sikkerhed tidsnok til, at den kun fik papiret, hvilket den i øvrigt guffede i sig med synligt velbehag. Senere på aftenen gik vores the med pose samme vej, så det var ikke uden grund, vi ønskede, at allandsens ulykker måtte ramme den. Selv cyklerne og bagagen smagte den på, men lidt kræsen må den da have været, for disse ting lod den i fred.

Nå, friske og veloplagte vågnede vi søndag morgen, og efter at en stor portion Foska var lagt til grund for dagens anstrengelser, satte vi igen kursen mod N.Ø., og med en kraftig S.V. i ryggen tilbagelagde vi den første time mellem 25 og 30 km.

Her kan jeg passende fortælle lidt om det indtryk, vi fik af de svenske bilister.

Først og fremmest kørte de, som var et eller andet i hælene på dem. Undtagen når der var en færdselsbetjent i farvandet. Så holdt de sig pænt under de påbudte 90 km i timen. Dernæst brugte de altid hornet ad os, hvadenten det var nødvendigt, eller ikke. Selv de modgående hylede ad os. Måske var det, fordi de kunne se, vi var danskere, eller også var der noget galt med dem allesammen. I hvert fald kørte vi pænt en og en, så langt ude i venstre side, som det var os muligt. Ved hjemkomsten var vi alle enige om, at der ikke findes et eneste automobilhorn i hele Sverige, som vi ikke har hørt.

Da vi nåede Traryd, begyndte det at regne. Til at begynde med, var det bare byger, men da vi havde passeret Ljungby, regnede det uafbrudt, så det var en samling våde, triste spejdere, der hen under aften drejede ind på en gård mellem Lagan og Bolmsø. Heldigvis viste det sig at være en meget flink landbruger, der ejede gården, så vi fik lov til at overnatte i laden. Og ikke nok med det. En timestid efter kom han og hentede vores våde sko og strømper, som blev sat og hængt til tørre i det varme køkken.

Asser Riig spejdernes solide hytte under bygning i en af Smålands mange dejlige skove, hvor man frit kan færdes og glæde sig over den smukke natur.

Næste morgen kom han ud med dem så tørre og varme, som havde de aldrig set vand. Vi blev inviteret ind i det store, lune køkken, hvor hans kone havde dækket et dejligt morgenbord til os alle. Sikken en vært. Aldrig har man i Det Danske Spejderkorps set så glade og taknemmelige spejdere som de, der efter at have tømt fadene til sidste krumme, skrevet i gæstebogen og sagt tak, vinkede farvel. Vejret var blevet noget bedre, og med god fart kørte vi til Bolmsø, hvor vi satte over med færgen til Sunnaryd. Og derfra videre ad en elendig vej, der ikke blev bedre, da det begyndte at øse ned. Langt om længe nåede vi S. Unnaryd, hvor vi gik på café og spiste til middag. — Øv salons!!! — Indrømmet, men når man tager de forskellige omstændigheder i betragtning, såsom at det styrtede ned, og at vi havde opholdt os ude i det vejr en timestid og derfor var våde som druknede mus, samt at vi endnu ikke havde provianteret, så synes jeg det var tilgiveligt.

Netop som maden var sat på bordet, holdt det op med at regne, men nu var det for sent, og desuden, maden smagte himmelsk. Da vi en timestid efter var på vej ad landevejen mod Hyltebruk, begyndte det atter at regne. grrrrrr.....

Endelig nåede vi vort bestemmelsessted, hvor vi, efter at være blevet budt velkommen af Bill og Svend, rejste vores telte. I mellem-

tiden var solen brudt igennem, og skinnede nu fra en skyfri himmel ned mellem de hviskende graner, og glitrede i søens klare vand. Fuglene sang, og vinden spillede en sagte melodi mellem granernes toppe. Alt talte for 10 dejlige dage ved den smukkeste sø i Småland.

Tirsdag morgen var det atter overskyet, og det blæste temmelig kraftigt fra nord, hvilket var meget uheldigt. Jeg havde nemlig dagen i forvejen lovet at ro til Jälundtofta efter forskellige ting til et overdådigt gilde. Ole havde fødselsdag, og det skulle fejres. Når vinden var i nord, betød det, at jeg ville få modvind hele vejen. Nå, man er jo spejder, så jeg afsted med Ole og Norup som passagerer. Efter godt og vel en times sejlads lagde vi ind til Jälundtofta, og jeg begyndte allerede at glæde mig til den lette hjemfart. Jeg havde taget min ponsjo med, for at benytte den som sejl på hjemturen.

Vi gik op og købte ind. Hille-mænd, hvor var det dyrt! Vi måtte f. eks. give 3,70 kr. for en dåse Nescafé. Det er ca. det dobbelte af, hvad vi giver derhjemme. Desværre måtte vi vente en stiv time på, at posthuset åbnede, så da vi langt om længe vendte næsen hjemefter, oh skræk og rædsel, var vinden drejet tilbage til S.V., altså modvind hjemover også. (De efterfølgende udtryk strøget af censuren. Red.).

(fortsættes i næste nr.)

BADEN- POWELL HOUSE

AF OLE BERNER

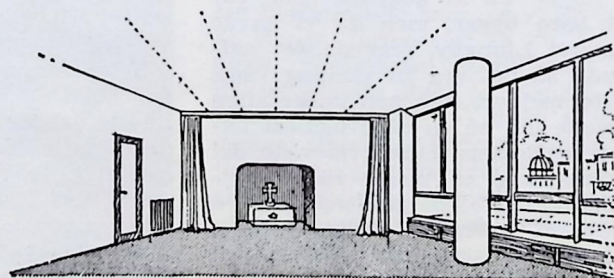
Hvis du eller din trop spekulerer på en tur til England til næste sommer, skulle du tage med i dine overvejelser, at der i selve London er særdeles gode muligheder for at overnatte.

Den 12. juli i år indviede den engelske dronning nemlig Baden-Powell huset — og de engelske spejdere kan med stolthed se, at en storstilet plan blev en realitet.

For mange år siden gav B.-P. udtryk for, at det var hans håb og ønske, at der kunne blive bedre overnatningsmuligheder for de mange spejdere, der besøgte London, — og nu mange år efter står huset derved klar til at tage imod dig og din trop, men forinden var der gjort en stor indsats. I 1942 stiftedes en fond, hvis grundlag dannedes, idet hver spejder gav 3 kr., som tjentes gennem arbejde på samme måde som du lige har deltaget i indsamlingen: Raske børn hjælper syge børn. I løbet af årene voksede fondet, således at det til sidst kom op $\frac{1}{2}$ mill. pund eller 10 mill. kr. Heraf er de 80 pct. indsamlet af spejderne alene.

Huset ligger næsten i Londons centrum eller rettere på hjørnet af Queens Gate og Cromwell Road, og lige i nærheden af nogle af verdens mest interessante museer, hvor du og dine kammerater kunne få mange dage til at gå, uden at trætheden meldte sig.

Efter mange års stor-
slået indsats er det
lykkedes de engelske
spejdere at skabe et
smukt bygningsværk,
der bærer Baden-Po-
wells navn.

Mødesal der også kan anvendes til andagter.
Alteret er anbragt i en niche.

At der er brug for B.-P. huset kan du forstå, når du hører, at London hvert år passerer af 15000 spejdere, derfor kan det være nødvendigt at bestille sengeplads, i særlig grad, når det gælder sommermånederne.

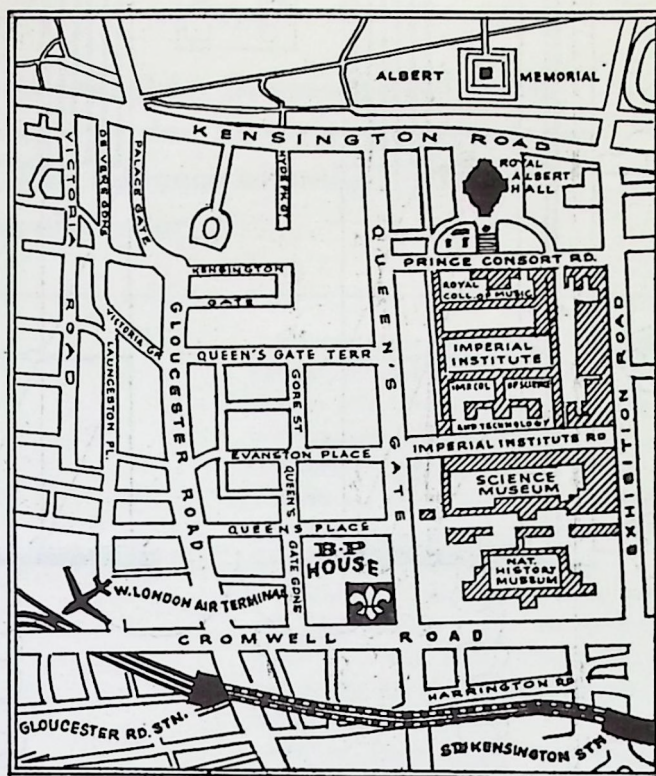
Huset er indrettet således, at der er 10—12 sengs sovesale for spejdere og 3—4 sengs værelser for førere.

Prisen for overnatning + morgenmad er for spejdere knap 11 kr., for førere 14 kr. Måske synes du, at det er dyrt, men du må huske på, at det er meget dyrt at overnatte på hotellerne, og at du nemt kan komme af med 30 kr. selv på et »billigt« hotel.

I spejderhuset er der ligeledes en selvbetjeningsrestaurant, hvor der kan købes forskellige frokost- og middagsretter til ca. 5 kr.

Nede i hallen er der arrangeret en permanent udstilling, der indeholder mange af Baden-Powells personlige ejendele. Blandt andet er alle hans ordre udstillet. Alene denne udstilling er et besøg værd. Skulle du få lyst til at vide mere om Baden-Powell huset og dets muligheder for dig og din trop kan du skrive til:

Baden-Powell House,
Queen's Gate,
London SW 7.
Tlf. KNI 0671.

SPEJDERJUL 1961

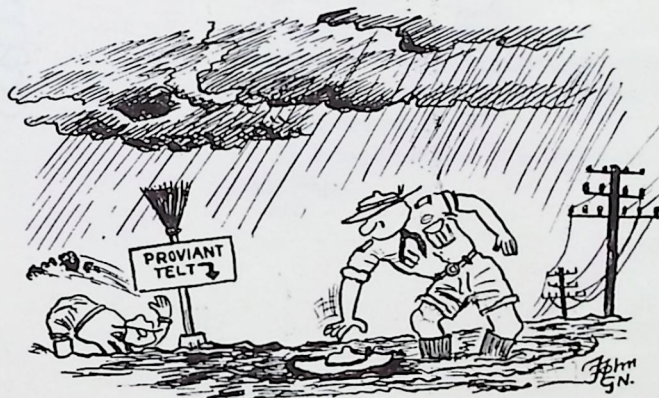

DET FESTLIGE SPEJDERJULHEFTE

MED OPGAVETILLÆGET NØDDEKNÆKKEREN

- det er det, vi allesammen køber
- og sælger til familie, venner og bekendte.

OPLAG: 125.000. PRIS 2 KR. OG HERAF ER JERES
FORTJENESTE 65 ØRE!

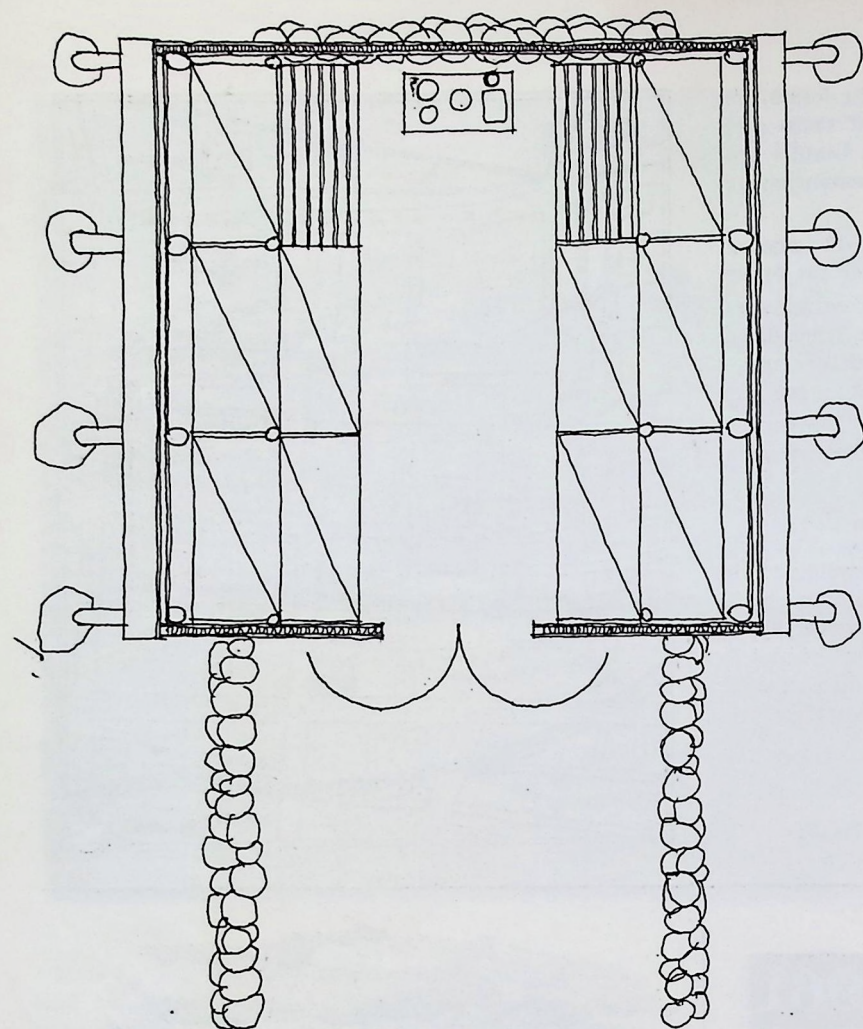

DEN FUGTIGE SOMMER

Vi har haft en fugtig sommer, men den 3. internationale spejderjamboree, der blev afholdt i Arrowe Park i England i 1929, var også i usædvanlig grad præget af silende regn. En af spejderbevægelsens »klassiske« anekdoter blev til i denne lejr, hvis hovedgader på grund af vejret var blevet forvandlet til bundløse mudderstrømme. Den er her lagt i munden på en af deltagerne: »En dag fandt jeg en spejderhat i muddret. Jeg ville naturligvis tage den op — men hvem skildrer min forbavselse, da jeg opdagede et hoved under hatten.

— Nå, du er ordentlig sunket i, min ven, sagde jeg.

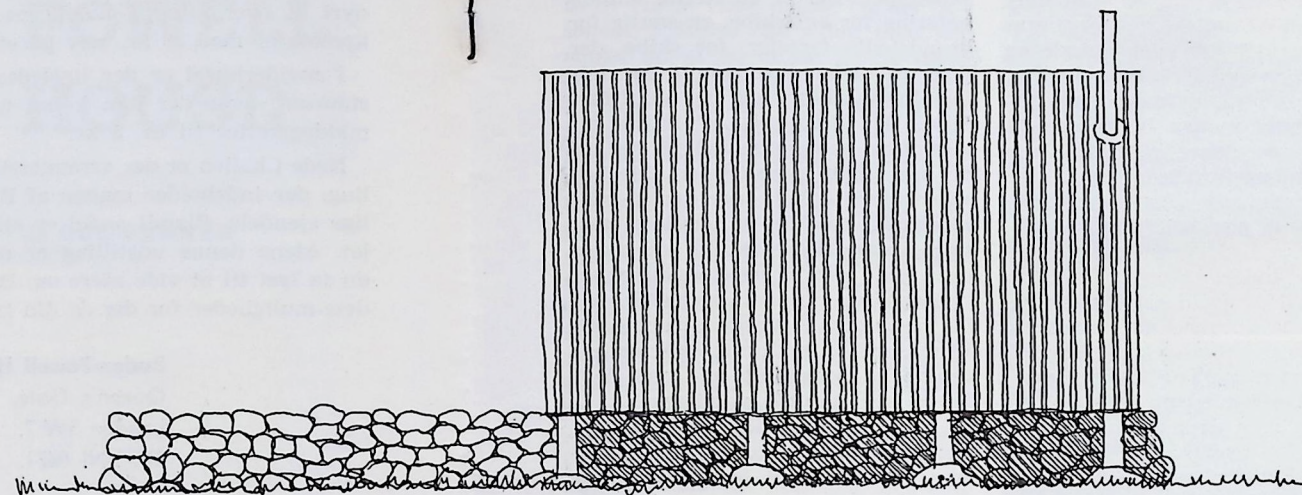
— Ork nej, svarede fyren, det er ingen sag for mig, for jeg står oven på en kærre. Det er meget værre med de andre.

Foden

under eget bord

Med eneret for Spejdernes Magasin bringer vi den første af fem tegninger af ikke tidligere offentliggjorte patruljehytter.

Arkitekt Jens Rosenkjær har tegnet denne patruljehytte, der i sin konstruktion er enkel, men alligevel skaber en karakterfuld spejderhytte.

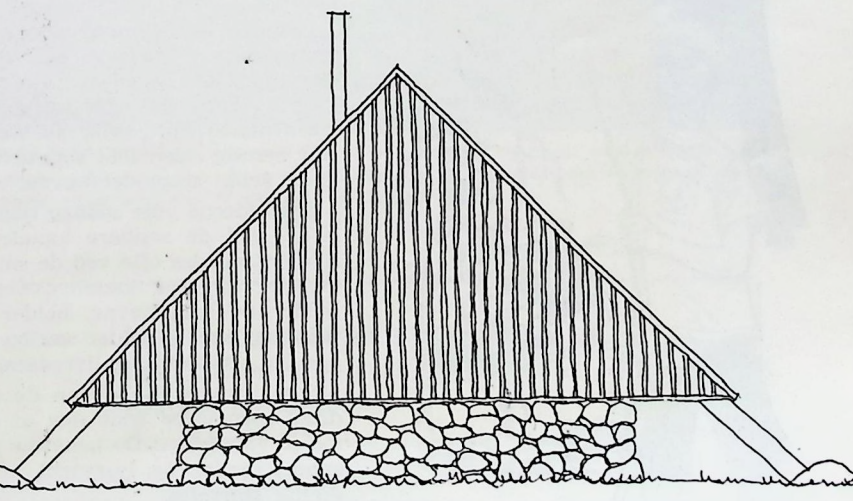
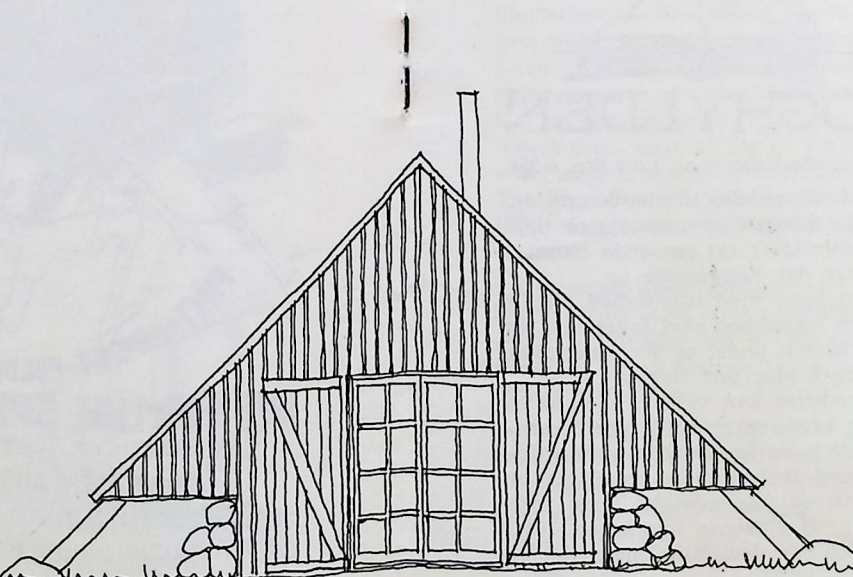
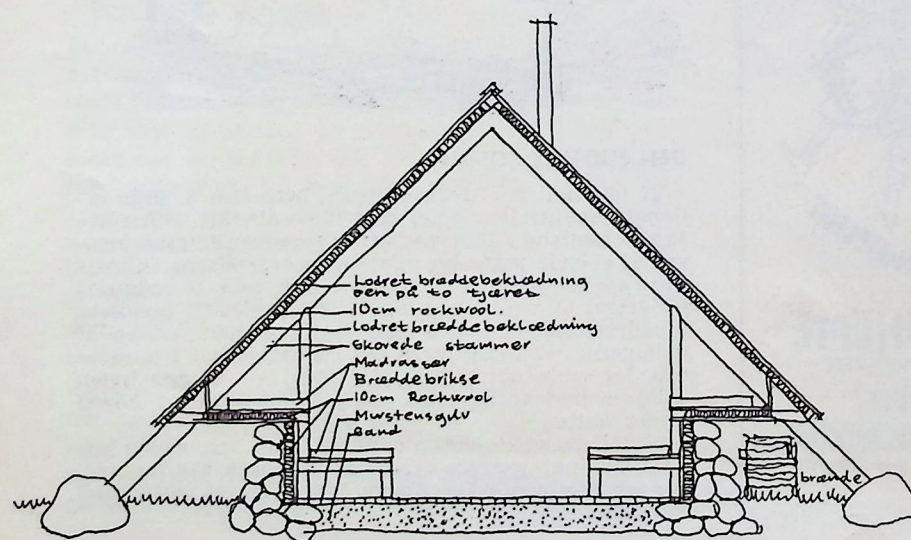
Øverst til venstre ses et grundrids af hytten. I den modsatte ende af indgangen ses et komfur. Der er altså ikke beregnet plads til en pejs.

Nederst til venstre har vi et tværsnit, der fortæller om de anvendte materialer. Det skal tilføjes, at der bør være pap under brædderne på taget.

De to gavle vises forinden. Her får vi også et godt indtryk af kampestensmurene. Det giver et solidt indtryk af huset.

Troppe eller patruljer, der er interesseret i dette byggeri, må forinden byggeriet begynder, skrive til Spejdernes Magasin.

Vi bringer senere fire andre hytteprojekter.

Rødt mod rødt, og grønt mod grønt er den formel, der skulle give fri sejlads, når to skibe mødes med tændte lanterner, og det er en god regel at skrive sig bag øret. Vi talte sidst om brugen og betydningen af de klare lanterner og her kommer nu brugen af farvede skibsllys ind i billedet. Ethvert fartøj, der er let, skal føre følgende farvede side-lys: Om styrbord et grønt lys af en

Skipper fortæller om: LANTERNER

sådan beskaffenhed, at det kan ses i en afstand af mindst 2 sømil og anbragt således, at det kan ses fra ret forind til 2 streger agten for tværs om styrbord, og om bagbord et tilsvarende lys, men rødt, lyses de over samme kompasvinkel, men om bagbord. Disse lanterner skal føres af alle fartøjer, der er lette, men til gengæld må sejlskibe så også kun føre disse, idet det udelukkende er forbeholdt maskindrevne fartøjer at føre klare toplys, og imod denne regel forsynder mange lystsejlere og vel også søspejdere sig. Man ser motorbåde med største fornøjelse tænde deres rød-grønne lanterner, der jo ser så pæn ud i sommernatten, men undlade samtidig at føre den klare hvide lanterne over de farvede. Til gengæld er en mængde sejlbåde i de lidt mørkere timer kun forsynet med en enlig hvid lommelygte anbragt på fordækkets pulvert eller lysende op på sejlets store flade, hvis man da i det hele taget har noget lys med, »for det var jo ikke mørkt, da vi sejlede hjemmefra«.

De her nævnte klare og farvede lanterner for maskindrevne skibe og sejlfartøjer, er den mest almindelige lanterneføring, man vil møde til søs, men desuden findes der et væld af lanternekombinationer til brug ved forskellige lejligheder og ombord i de mest forskelligartede skibstyper. Der er en særlig lanterneføring for køleskibe, en særlig for grundstødte fartøjer, for skibe, der ikke er under kommando, for uddybningsmaskiner og for søluftfartøjer. Alt dette vil det blive for vidtløftigt at komme ind på her, så der må jeg henvise til den lille bog »Navigatørmærket«, der ganske vist på enkelte områder er forældet, men som givetvis kan være til god hjælp i arbejdet med at lære søvejsregler, lanterneføring og navigation til brug for søspejdernes færden på vandet. Vi vil derfor i de næste artikler hovedsagelig beskæftige os med de i denne bog anførte søvejsregler, og bringe en lidt nøjere uddybning af dem og en nærmere forklaring på brugen af dem.

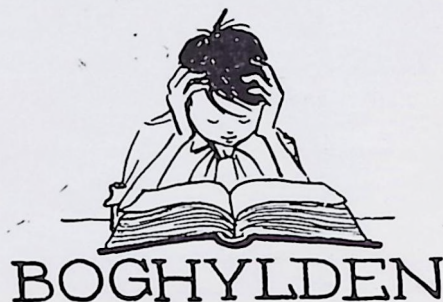
Søspejdere i Canada

Siden 1921 har der været søspejdere i Canada. Den første trop, der oprettedes, var 1. Halifax søspejder-trop, og den blev økonomisk støttet af menigheden ved St. Pauls kirke.

I årene derefter oprettedes der mange søspejdertrupper, og i dag er der ca. 3.000 søspejdere i Canada. Blandt disse indtager søspejderne fra Ontario en særlig stilling. De står nemlig siden 1951 som arrangør af et årligt søspejderstævne.

Søspejderne yder mange tjenester, bl. a. ved de sejlbare kanaler. De hjælper således ofte ved de små både, der krydser kanalen, vedligeholder de små havne, holder dem pæne og rene, afholder særlige kursus for svømning og livredning.

Som i andre lande kan de canadiske søspejdere godt lide at komme på krydstogt. De benytter hertil kanoer, joller og lystyacht af forskellig størrelse.

Spejdernes lommebog 1962 (kr. 4,25).

Med et særdeles tiltalende omslag, der gør lommebogen smidig og bøjelig, foreligger nu vor egen lommebog for det kommende år.

Vi noterer med tilfredshed, at alt det, en lommebog skal indeholde, er med. Blandt andet er der farvetryk kort og à jour ført flagkort.

Derudover kan vi glæde os til at skulle læse om specielle spejderemner. Gode og kortfattede instruktioner med fortræffelige tegninger er med til at fuldende det gode indtryk af Spejdernes lommebog 1962. Depotet har den. Køb, mens det er tid!

Sk.

FINNHIKE

(fortsat fra side 145)

havde åbenbart undervurderet de finske skisoldaters duellighed.

Nuvel, omsider nåede vi Helsingfors og efter et kort besøg i en international lejr udenfor byen, var vi i en uge gæster i et finsk spejderhjem. På nær sproget var der kun én større ting, der udskilte det liv fra at være dansk. Og det besøgene i *Suana*. En aften blev jeg ringet op af en af de finske spejdere, der spurgte om »jeg ville med i Suana?« Jo tak, det ville jeg da gerne. Han afhentede mig ved 18 tiden, og vi kørte ud til hans forældres hjem, en villa uden for byen. I kælderen var indrettet en lille badstue i tilknytning til vaskerummet. Der går jo den historie om finnerne, at når de starter med at bygge hus, bygges først et lille hus, Suana'en og derefter deres beboelseshus. (Der er ca. 800.000 sådanne små huse i Finland. Fortrinsvis ved en sø). Nå, hele den aften gik med »svedetur« og selvtugt med birkeris i badstuen, afvekslende med afkøling ude i haven. Ikke nok med det, men 3 på hinanden følgende aftener var jeg i Suana. Så jeg forstod snart, at det for finnerne er det samme som, hvis jeg i Danmark inviterer en kammerat til en kop te.

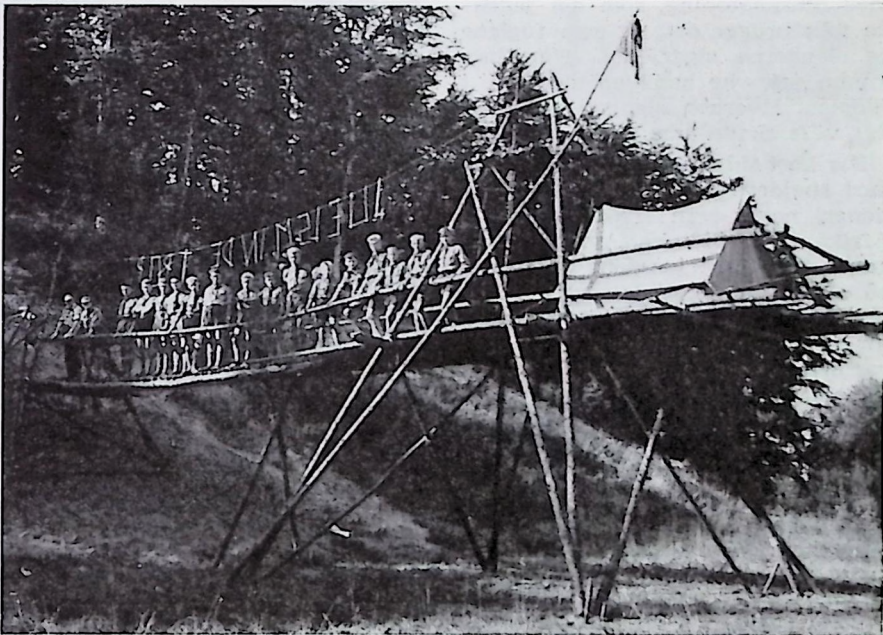
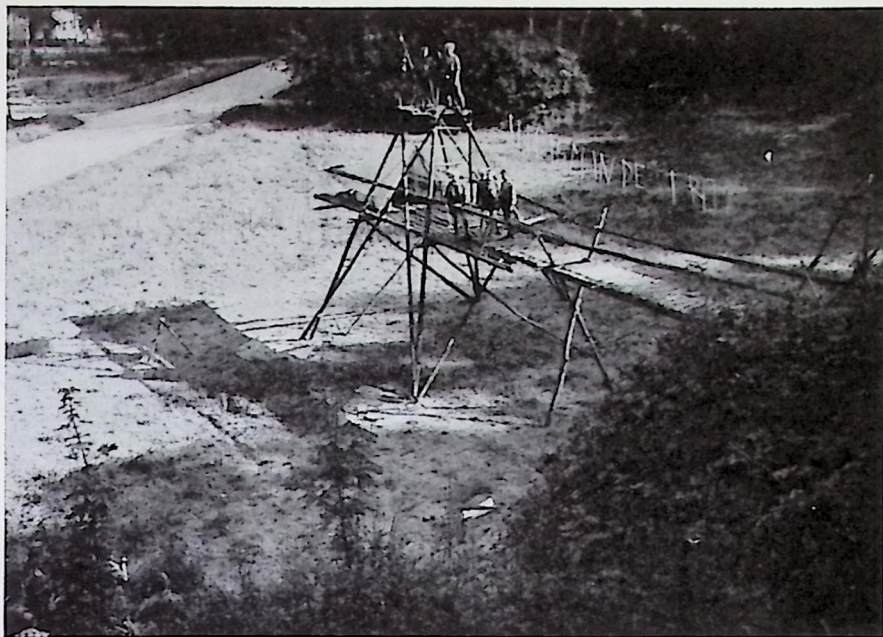
Da ugen var til ende, samledes alle Finnhikedeltagerne til en afsluttende middag, hvor lederne fra de forskellige lande takkede for den hjertelighed, de havde mødt. Vi overrakte det finske spejderkorps og Lassi Koho et takkeskind som et ringe symbol på den taknemmelighed vi følte med alt, hvad der var blevet gjort mod os. Og nu fik vi at vide, at den egentlige baggrund for The Finnhike 1961 var en finsk tak til de lande, der havde ydet hjælp under 2. verdenskrig.

Den sidste aften tilbragte vi i biografen, hvor vi så »Den ukendte soldat«, en filmatisering af den finske forfatter Väinö Linna's bog om den finske vinterkrig.

Næste dag råbte vi for sidste gang patruljeråbet i Finland og forlod »de dejlige duftes land« med ufor-glemmelige minder i behold.

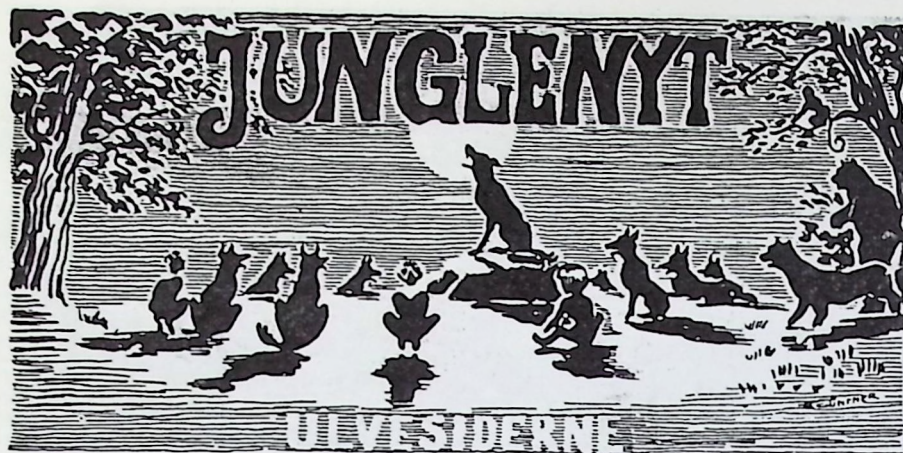
Egern,

3. Ordrup trop.

JUELSMINDE TROP fylder også huller ud! Som et led i troppens kampagne er ovenstående bro blevet bygget i løbet af 8 timer. Broen målte 20x5x8 m. Må vi minde om, at sådanne store pionerarbejder stiller store krav til sikkerhed og soliditet.

**STOF TIL KOMMENDE NUMRE AF
SPEJDERNES MAGASIN** sendes til
JØRGEN TVERGAARD,
Øster Søgade 112 . København Ø.

Lyt her oh ulve

Du har sikkert allerede i din flok hørt junglens mesterord: Vi er af eet blod, du og jeg. Mowgli lærte det med bjørnebetoning, som det jagende folk bruger det, og som fuglene og slangerne siger det. Når han kunne det, var han ven med alle i junglen. Hverken slange, fugl eller dyr ville skade ham.

For kort tid siden var jeg sammen med spejdere fra 23 forskellige nationer, nogle kom fra det sorteste Afrika og andre fra Amerika. Jeg havde ikke lært junglens mesterord på alle de sprog, disse spejdere talte, det var heller ikke nødvendigt, for vi var venner allesammen. Der var een ting, vi alle havde fælles, og det var den måde, vi hilste på — med venstre hånd og spejderhilsen. I ved, at spejdere hilser med tre fingre i vejret, medens ulvehilsenen jo er med to fingre.

Ved hjælp af nogle tolke fandt vi ud af at tale sammen, men ved hjælp af vor spejderhilsen havde vi med det samme fundet ud af, at vi var af eet blod

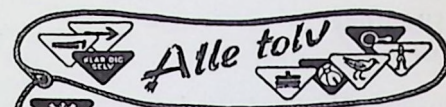
God jagt.

Lily.

Ny ulveflokk.

Efter en kampagne på 3 skoler har 4. Ordrup flok set dagens lys med 15 ulveunger. Flokken har foreløbig tilknytning til 2. Ordrup flok.

Baloo, Erling Christensen,
1. Frederiksværk flok.
Ferao, BF Peter Bjergaard,
1. Fredensborg flok.

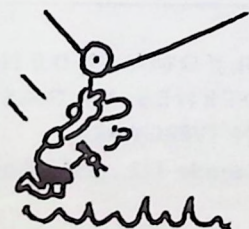
Søren Kannes flok

har med 21 ulveunger ligget i sommerlejr ved Djurslands-divisionens nyerhvervede hus i Toggerbo. Trods megen regn var humøret højt hele tiden.

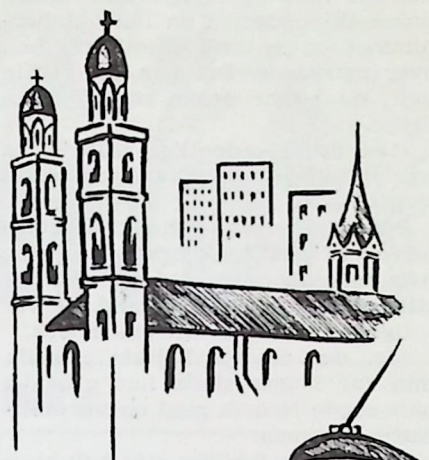
SHERE KHAN - TIGEREN

Shere Khan ser flot ud med sin gule pels med de sorte striber, og han er frygtindgydende, når han åbner sit store gab, så man kan se hans vældige hjørnetænder. Han er også stærk og smidig og har skarpe kløer. Men vi bryder os alligevel ikke om at ligne ham, for han bruger kun sine kræfter overfor dem, der er svagere end han selv, f. eks. hjortene og bøffelkøerne, og oven i købet helst, når de er alene. Men trækker det op til kamp mod en, der er stærkere end han selv, så stikker han halen mellem benene og lusker af. Han hører også til dem, der bruger store ord, og så løber fra dem, når det gælder. — I kan nok huske, hvordan han lovede at slå Mowgli ihjel, og hvordan han alligevel selv måtte lide en ynkelig død, blot fordi han ikke kunne lade være med at spise for meget og sove, skønt han var ude for at slå sin dødsfjende ihjel. Det viser, at han heller ikke kan gennemføre det, han begynder på.

Nej, Shere Khan har mange dårlige egenskaber og er ikke værd at ligne.

DUELIGHEDSTEGN

LILY fortæller og ESKE tegner

For at få dette mærke skal du:

1. kende det vigtigste af din bys eller egns historie, dens mest kendte bygninger, statuer, seværdigheder og udsigtspunkter.
2. kende genveje inden for 500 m,
3. kunne give klar besked om vej og afstand indenfor ovennævnte område,
4. være dygtig til stedkendskab.

Hvis du bor på landet, skal du vide, hvor nærmeste læge, apotek, jernbanestation evt. rutebilstation, posthus eller postkasse, benzintank, cyklesmed samt telefonboks eller central er. Du skal vide, hvordan man pr. tog eller rutebil kommer til de nærmeste større byer samt kende kilometerafstanden til disse. Endelig skal du vide, hvor byens udfaldsveje fører hen.

Hvis du bor i en by, skal du vide, hvor nærmeste læge, apotek, jernbanestation, posthus, benzintank, cyklesmed, telefonboks, brandalarm og politialarm er. Kende byens (for København bydelens) vigtigste sporvejs-, omnibus- og S-togslinier.

5. Vide, hvorledes man alarmerer politi, brandvæsen og ambulance.

Der er sikkert mange af disse ting, du kender allerede nu, men ellers var det måske en ide, selv at lege turist i din by. Der er sikkert ting, du har set mange gange uden, at

du har interesseret dig for at få at vide, hvem den statue forestiller eller, hvad det er for en gammel bygning.

Prøv også om du kan få et kort over din egn eller bydel og kig på veje og afstande.

Med hensyn til punkt 5, så bed din flokfører forklare dig, hvorledes du skal bære dig ad med at alarmerer politi, brandvæsen og ambulance, så du kan lære det helt rigtigt. Det er nemlig noget, der er meget vigtigt at kunne.

Kan du klare kravene til fører, så kan du hjælpe andre mennesker, både med at finde vej, og i sygdoms- eller ulykkestilfælde med at skaffe hjælp.

Henrik og Ole var på vej ud på marken med deres nylavede drage. Solen skinnede fra en blå oktoberhimmel, og en frisk blæst strøg hen over markerne. Det var det bedste vejr, de kunne ønske sig til deres drage.

»Det er et ordentligt stillads, de har stillet op om teglværkets skorsten!« udbød Ole og blev stående.

Begge drengene stirrede betagene over mod teglværket, omkring hvis høje skorsten, der var rejst et stillads, som på den afstand, de var i, lignede et skrøbeligt pindeværk.

»Ja, det er det højeste stillads, min far nogen sinde har arbejdet på!« sagde Henrik med en vis stolthed i stemmen.

»Er det din far, der står helt oppe i toppen?« spurgte Ole med beundring i stemmen.

Henrik nikkede. »Ja, han er oppe at reparere skorstenen. Det er et farligt job, men det bliver godt betalt!«

DRAGEN

Af ROBERT FISKER

Illustration: OLE HANSEN

»Jeg skulle ikke nyde noget af at være helt deroppe i det blæsevejr!« udbød Ole og stirrede op mod den lille skikkelse øverst oppe på skorstenen.

»Nå, men lad os nu komme over på marken med dragen!« Henrik travede videre med dragen under armen, og Ole fulgte langsomt efter.

Ole tog sig af det tykke nogle snor, medens Henrik forsigtigt løftede dragen op mod vinden. »Gå længere bort!« råbte han til Ole, »meget længere endnu!«

Ole løb hen over marken, idet han rullede snoren op. Omsider var Henrik tilfreds med afstanden og vinkede med hånden som tegn på, at kammeraten skulle standse. Vinden tog kraftigt i dragen. Han strakte armen og gav slip, og dragen skød op gennem luften med den lange hale svingende efter sig. Henrik blev stående et øjeblik og stirrede betaget efter den, så skreg han højt og henrykt. »Den går flot — den stiger. — Giv den mere snor!«

Ole rullede langsomt mere snor af nøglen, medens Henrik løb hen imod ham, og dragen steg støt højere og højere mod den blå himmel.

Lige idet Henrik nåede hen til Ole, lød der et bragende spektakel et sted i nærheden. Drengene så sig forbavset om.

»Stilladset — det — det var stilladset!« gispede Ole.

Henrik blev ligbleg og stirrede over mod teglværkets skorsten. Ganske rigtigt. Det var stilladset omkring skorstenen, der var styrtet sammen.

»Far!« råbte han uvilkkårligt.

»Er — er det ikke din far, der er deroppe!« Ole pegede mod skorstens top, hvor en lille skikkelse klamrede sig fast.

»Jo, — tag dig af dragen, jeg må derover!« Henrik løb, som han aldrig havde løbet før over mod teglværket, medens Ole febrilsk begyndte at vinde snoren op.

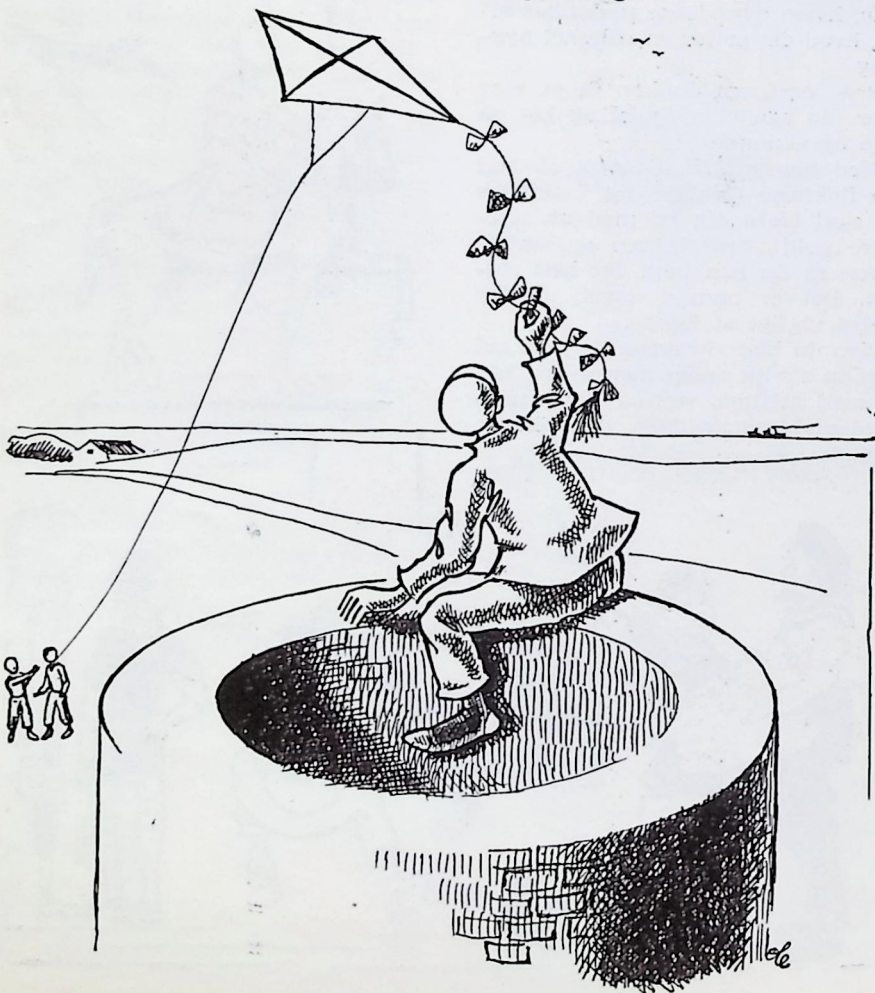
Der stod en klynge arbejdere og kontorfolk ovre ved teglværket. De råbte i munden på hinanden og pegede op i vejret. Rundt omkring den store skorsten lå det sammenstyrtede stillads hulter til bulter. Flere nysgerrige kom stadig løbende til.

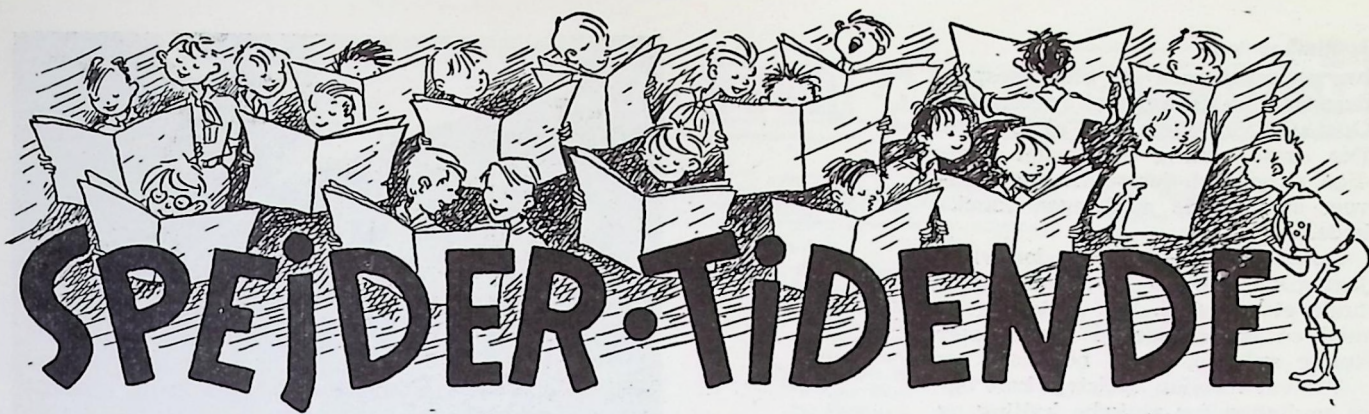
»Olsen nåede at komme ind på skorstenen!« råbte en arbejder.

»Ja, men hvordan får vi ham ned!« sagde en anden, »hvordan får vi et tov op til ham!«

»Ring efter redningskorpset!« blev der skreget.

(fortsættes side 159)

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

1. Fredericia trop

har fejret sit 50-års jubilæum, og det blev et jubilæum, der blev fejret med maner. Lørdag den 16. september afholdt troppe en vellykket spejderfest med god underholdning, derefter var der overrækkelse af gaver fra mange forskellige sider. Fra Fredericia by overrakte den fungerende borgmester, redaktør P. A. Jørgensen, en smuk sølvpokal. Aftenen sluttede med et rigtigt spejderbal.

Søndag formiddag startede de mange gamle spejdere, der fra nær og fjern var strømmet til for at deltage i jubilæet, ved »Bakkely«, hvorefter man gik til tropslokalerne, og derfra gik turen til 1. Fredericias dejlige spejderhytte i Kongsted, hvor troppe lå i lejr. Her var der lejlighed til at beundre den fine spejderhytte.

60 gamle spejdere samledes derefter til frokost, og her sluttede statsminister Viggo Kampmann, der tidligere har været flokfører i 1. Fredericia, sig til selskabet. Under frokosten havde mange ordet, bl. a. statsministeren, der udtalte sin glæde over at kunne deltage i jubilæet og mødes med de gamle kammerater. Statsministeren omtalte forskellige lejre og sagde, at man som voksen havde lært at skønne på, hvad man lærte af spejdertiden i drengeårene.

Brønshøj divisionens førere

har haft et førerstævne på Egedam ved Hillerød. Pludselig opstod der ild i en stråtekt ejendom, der er beliggende lige ved Egedam, og i løbet

af et øjeblik var huset omspændt af flammer, men lige så hurtigt var førerstævnets deltagere fremme ved huset og i gang med at redde alt indboet ud af huset. Det skete i løbet af 7 minutter.

Endvidere hjalp de mandlige førere til ved slukningen af branden, og de fik megen anerkendelse af lederen af Falck.

Lyngdagen i Struer Sø-trop

gav et fint resultat, idet der blev plukket lidt over 300 buketter, og det gav ca. 325 kr. til tropskassen. En enkelt af troppens spejdere solgte alene for 44 kr.

Vi lader ideen gå videre til andre »lyng-troppe«.

Patruljestandere fundet.

1 patruljestander mærket »Panterne« D.D.S. og forsynet med 1 stk. sølvplade med indskriften »vinder af weekend turneringen d. 31/10—1/11—59« fundet St. Bededag på Ll. Værløse station.

1 patruljestander mærket »Kong Skjold« og forsynet med 1 stk. sølvplade med indskriften »1. præmie Kalø 1961« fundet i Tokkekøb hegn søndag den 24/9—61.

Begge kan fås udleveret ved henvendelse til 1. Charlottenlund trop, Erik Philipsen, Hellerupvej 53, Hellerup, tlf. HE 2705. Træffes bedst 17,30—18,30.

Hvorfor var det nu ikke vores patrulje, der fik sønnen fra Grand hotel?
Så havde maden set anderledes ud!!

1. Risskov trop

har sammen med de blå pigespejdere haft en fornøjelig forældredag. Optakten var ellers ikke så lovende. Der skete nemlig det meget uheldige, at spiddet, der skulle bære kalven, som skulle spidsteges, knækkede.

Gode råd var dyre, og den vilde jagt gik i Risskov og Århus for at finde et nyt spid. Det lykkedes, og med en forsinkelse på tre kvarter kunne spidstegningen begynde.

Der var foruden spidstegt kalv også mulighed for at købe kylling og kanin, mexikanske pandekager og andre lækkerier.

De forskellige produkter må have været gode, for troppene kunne slutte med et overskud på godt 1400 kr., der skal bruges til vedligeholdelse af hytterne.

SØSPEJDERE I KOLDING

Der er oprettet en søspejdertrop i Kolding, der foreløbig klarer sejladsen med en lånt båd fra Haderslev.

John Little trop

i Hørsholm havde til sin sommerlejr i Svejlbæk ved Himmelbjerget fået den gode ide at invitere 8 drenge med, som ikke var spejdere. Resultatet er blevet, at troppen nu har 8 spejdere mere.

Ny spejdertrop i Brenderup.

Der har tidligere været spejdere i Brenderup, men på grund af førermangel blev troppen lagt under 1. Bogense trop. Nu er der imidlertid kommet en tropsfører til byen, og Brenderup trop har set dagens lys. Starten skete med 17 spejdere og 4 ulveunger.

3. Godthaabs nye tropshus ved Tesdorfsvej på Frederiksberg

Ny spejderhytte.

Efter meget arbejde og mange vanskeligheder har 3. Godthaab trop under Det Danske Spejderkorps kunnet indvie et dejligt tropshus på Tesdorfsvej 15.

Arbejdet med at opføre huset tog sin begyndelse i 1957, da spejderne købte en elementbarak, der blev opstillet på C. F. Richsvej. Endnu inden arbejdet med hyttens færdiggørelse var tilendebragt blev spejderne stillet over for kravet om at flytte huset, idet grunden skulle indtages til byggeri.

I den triste situation lykkedes det, med stor velvilje fra Frederiksberg kommune, at få anvist en ny grund til hyttens genopstilling på Tesdorfsvej.

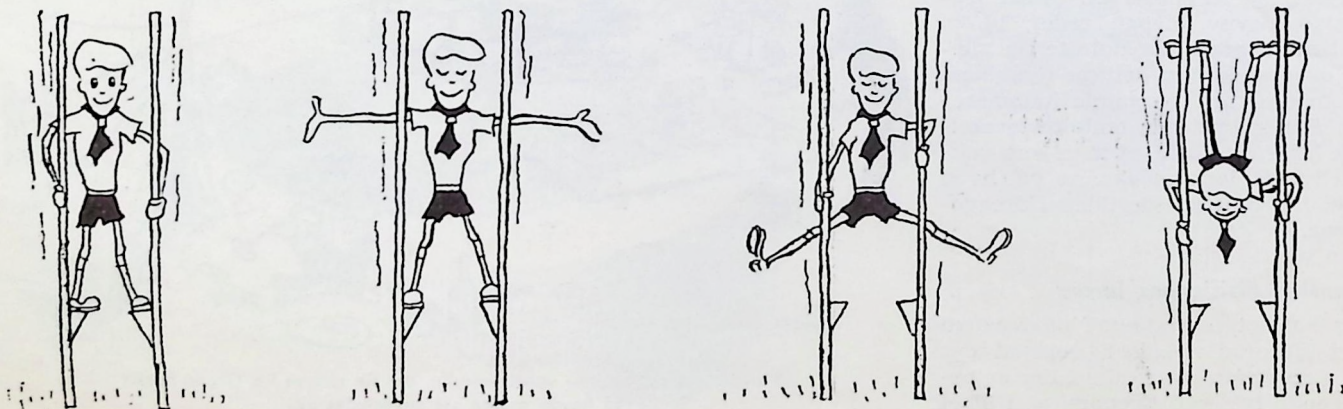
For anden gang nedtog og genop-

førte forældre og spejdere hytten og for anden gang måtte spejderne gennem papirindsamling skaffe økonomisk dækning for byggearbejdet.

Godt tre år tog det, før man i år kunne indvie huset, men til gengæld kan troppen også glæde sig over et ualmindeligt dejligt mødelokale, — herudover findes der i den 50 m² store barak endnu et møderum, et køkken og et toilet.

Nyt om den 11. verdensjamboree i Grækenland.

Lejrpladsen bliver beliggende på det sted, hvor det berømte slag ved Maraton blev udkæmpet i året 491 f. Kr. ved en kilometerlang strand med sletter omkranset af nåletræer. Der menes at være plads til 20.000 spejdere. Og det er altså i juli 1963.

DRAGEN

(fortsat fra side 156)

Alt var een forvirring. Henrik stod ligbleg med sammenbidt mund og stirrede op mod faderen, der sad deroppe i den svimlende højde. Hvordan kom han ned igen? — Der var ingen jerntrin på den skorsten, sådan som der ellers var på andre fabriksskorstene, og der var fyr på ovnene, så ned igennem skorstenen kunne han heller ikke komme.

Henrik lod blikket glide ud over marken, hvor Ole var i færd med at hale dragen ned. Pludselig jog en tanke gennem hans hoved. Han satte i løb ud mod Ole. Under løbet rodede han i sin lomme og fandt en stump blyant. Ole havde omtrent fået dragen ned, da han nåede ham. Han tog i snoren og trak hurtigt dragen helt ned på jorden og så gav han sig til at skrive på dens papir med store bogstaver.

»Hvad er det, du laver?« spurgte Ole nysgerrig.

»Skriver til min far!« svarede Henrik kort. Ole stirrede først uforstående på ham, så gik det op for ham, hvad Henrik havde for. »Ja, den er fin, Henrik, det er en knip-pel ide. Nu ruller jeg snoren op igen!«

Da Henrik var færdig med at skrive, stod Ole parat, og straks efter steg dragen påny op på himlen. Henrik overtog nu selv snoren og gik langsomt hen over marken. Dragen steg højere og højere og nærmede sig teglværkets skorsten. Henrik gik i en stor bue til højre med det resultat, at dragen svingede lige hen over skorstenen.

DUE-DAVDE-TIL TÆRES-SIDEN

VÆBDERE

- Frie Fugle**
SM René Deuleran
- 1. Kolding trop**
Carsten Clausen
- Ullerslev trop**
Elo Hansen
- Aalborghus. trop**
Kai Dennis Pedersen
- 1. Frederikssund trop**
PA Bryde Petersen
- 1. Østerbro trop**
PF Carsten Nielsen
- Cort Adellers trop**
PF Arne Skow
PA Henrik Olsen
Per Mose
SM Mogens Krog Larsen
- Laksetroppen**
PA Henrik Fode
Ebbe Poulsen

1. KL-SPEJDERE

- 1. Østerbro trop**
SM Steen Jensson
- 1. Frederikssund trop**
PA Bryde Petersen
- Laksetroppen**
PA Henrik Fode
- 1. Kolding trop**
PF Poul Thygesen
PA Bjarne Nielsen
- Bytropsen, Nykøbing F.**
PA Claus Benn
PA Jørgen Skovfoged Christensen

VANDRINGER

- 100 km**
- 2. Odense trop**
PA Kai Erik Kristoansen
PA Villy Petersen
- 1. Ordrup trop**
PF Hans Rast
PF Hans Tønnesen
- Cort Adellers trop**
PF Arne Skow
Per Mose
PF Peter Jespersen
PA Knud Vallentin
Hans Hahn
PF Hardy Hartso
SM Mogens Krog Larsen
- 90 km**
- Cort Adellers trop**
PF Arne Skow
Per Mose
PF Peter Jespersen
Jørgen Tejlgaard
Hans Hahn
SM Mogens Krog Larsen

- 75 km**
- Cort Adellers trop**
SM Mogens Krog Larsen
PF Arne Skow
Per Mose
PF Peter Jespersen
PA Knud Vallentin
Hans Hahn
Hardy Hartso
- 60 km**
- Cort Adellers trop**
PF Arne Skow
Per Mose
PF Peter Jespersen
PA Knud Vallentin

Hans Hahn
Hardy Hartso

- 1. Esbjerg trop**
Ole von Qualen
Peter Nygaard
- 1. Ordrup trop**
Thomas Horn
Peer Juul Andersen
- Prins Hamlets trop**
PA Finn Hansen
Carsten Lind Olsen
- 1. Frederikssund trop**
PF Hans Olsen
PA Erik Bjeldgaard
PA Jesper Frederiksen
PF Ib Mangor
PA Niels J. Westergaard
Erik Jensen
Steffen Hansen
Claus Barfoed
John Heebøll
Claus Heebøll
Karl-Erik Clausen
Bo Kærsgaard
Niels Jørgen Jacobsen
Birger Pagh
Søren Pedersen
Steen Bjørne

RIDDERE

- 1. Frederikssund trop**
SM Ole Holm Petersen
- 1. Kolding trop**
PF Per Svensson

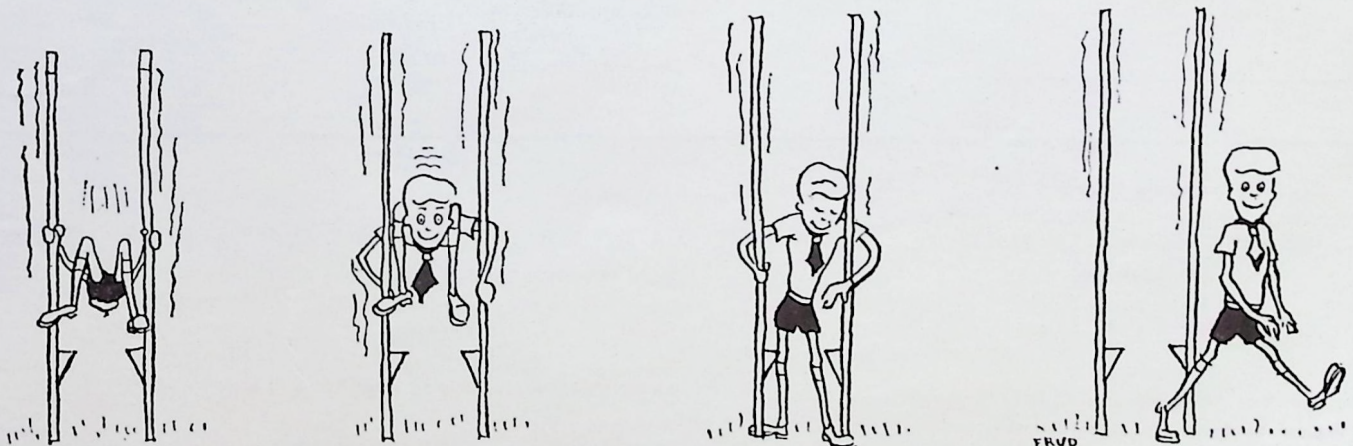
320 BOR

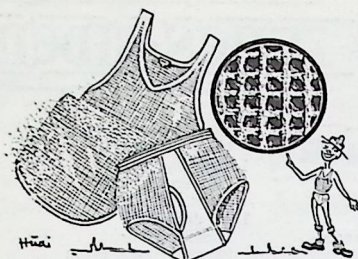
- Bytropsen, Nykøbing F.**
SM Elmer Wendelboe Jensen
SM Per Lindtner Larsen

De kunne se Henriks far gribe fat i dragens hale og trække den til sig. Henrik løb hen til arbejderne for foden af skorstenen og satte dem ind i planen. De fik hurtigt bundet et svært tov i dragesnoren,

og langsomt halede Henriks far tovet op til sig. Det var åndeløst spændende minutter, da Henriks far firede sig ned ad det lange tov, og Henrik var ikke rolig, før han så faderen sætte fødderne på jorden.

Match

HELSEUNDERTØJ

vinder større og større udbredelse og det er det sundeste undertøj til alle årstider.

Trøje u. ærmer - drenge	5,85
voksne	7,25
T-shirts - drenge	7,25
voksne	9,40
Trusser - drenge	6,75
voksne	7,65
Shorts - drenge	7,25
voksne	8,50

Vi fører også de kraftige

BRYNJER

med grove masker af norsk fabrikat til voksne.

Sportsfacon	11,85
T-shirts	14,85

SPEJDERNES LOMMEBOG 1962

208 sider med flagkort og verdensatlas i farver.
Nyt praktisk blødt bind i smuk lysbrun farve.
kr. 4,25

HR INGENIØR A THOSTRUP
BIRKEVENGET 16
BAGSVÆRD
845A3

SKULDERTASKER

stort udvalg

ULVETASKEN

svær spejderkhaki m. ulvehoved, m. 2 stropper. Størr. 22×22×7 cm 8,85

SPEJDERTASKEN

svær spejderkhaki m. spejderlilje. Størrelse 20×30×7 cm .. 10,85

FF-TASKEN

er noget af det bedste, der findes af skuldertasker, Størrelse 26×33×9 cm. — Den har lynlåslomme i låget og indv. 2 rum, det ene

med lynlås — den brede gjord er påsyet bagsiden. Afstivning med bambus.

Føres i khaki, grå eller mørkeblå 25,50

Samme model i ekstra stor størr. 28×37×10½ cm, khaki og grå 29,50

SVÆRE GRÅ SKULDERTASKER

33×26×8 cm — kantede og med afstivning af bambus.

Med 1 rum 11,25 Med 1 rum og 2 lommer 16,75

Med 2 rum og lynlåslomme i klappen 19,75

KIT-KAT SKULDERTASKE

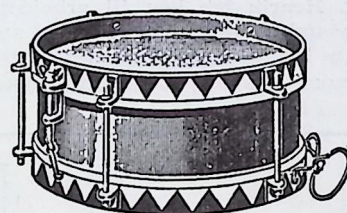
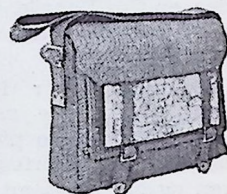
af engelsk armé webbing

i størrelse 23×30×8 cm bred indvendig lomme. Den er konisk, så den kan stå alene.

Med korthylster som tegn. 17,85

Uden korthylster 13,35

Løst korthylster 4,50

Depotet kan levere ALLE arter af musikinstrumenter — forlang tilbud!

Marchtrommer	82,00	92,00
Marchfløjter	13,50	22,50
Signalhorn	55,00	65,00

Spejdernes Magasin

Red.: Overlærer J. B. Skotte Hansen
Huginvej 2, Bagsværd. Telf. 98 48 27

Spejdersport

Red.: Lektor Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sorø

Korpskontor

Frydendalsvej 32, København V. Telf. VE 3666

Begges blades ekspedition: Korpskontoret
Kontortid: 8-16, Lørdag 8-12

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39. København K. Telf. PA 4526

Odense:

Klostervej 19
Telf. (09) 11 24 18

Århus:

Frederiksgade 69
Telf. (061) 3 36 13

Aalborg:

Kong Hansgade 1
Telf. (081) 2 83 70

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

FR. PALM GREISEN
BOGTRYKKERI KØBENH.